

Pomätená

Marika Gombitová

V plesových šatách bielych
a s tvárou ako stena,
každý deň v kine sedí pomätená.
Na plátno ticho hľadí
a vníma ako nemá
nudný dej nudných filmov,
pomätená.

Z kabelky vyťahuje oriešky s čokoládou,
bábiku položí si na kolená.
Potom jej niečo šepká,
potom jej niečo šepká
a nežne pohladí ju,
pomätená.

V plesových šatách bielych
a s tvárou ako stena,
každý deň v kine sedí pomätená....
Na plátno ticho hľadí
a vníma ako nemá
nudný dej nudných filmov,
pomätená.

Za chrbtom smejú sa jej,
ťahajú ju za vrkoče.
Vedia, že vlastne ani seba nemá.

Na kabát maľujú jej,
bavia sa z cudzej kože.
Na čelách ukazujú,
pomätená.

Z kabelky vyťahuje oriešky s čokoládou,
bábiku položí si na kolená.
Potom jej niečo šepká,
potom jej niečo šepká
a nežne pohladí ju,
pomätená.

Nevie sa ničím brániť,
nechápe, čo je v ľudoch.
Nejasne ich zlo tuší
pomätená.

Nikto ju nevie brániť,
nechápe ten jej smútok.
Nik nevie, čo máv duši,
pomätená...

Pomätená...pomätená....
pomätená...pomätená....